

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BE

Druga strona postępowania: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság.

Interwenient: Budapesti Elektromos Művek Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 77 ust. 1 i art. 79 ust. 1 [rozporządzenia 2016/679] ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że administracyjny środek ochrony prawnej określony w art. 77 stanowi instrument wykonywania praw publicznych, natomiast środek ochrony prawnej przed sądem określony w art. 79 stanowi instrument wykonywania praw prywatnych? Czy wynika z tego, w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, że organ nadzorczy właściwy do rozpoznawania administracyjnych środków ochrony prawnej ma pierwszeństwo w ustaleniu istnienia naruszenia?
- 2) Czy w przypadku gdy osoba, której dane dotyczą, i której zdaniem przetwarzanie dotyczących jej danych osobowych naruszyło rozporządzenie 2016/679, korzysta jednocześnie z prawa do wniesienia skargi zgodnie z art. 77 ust. 1 tego rozporządzenia i z prawa do środka ochrony prawnej przed sądem zgodnie z art. 79 ust. 1 tego samego rozporządzenia, należy uznać, że z wykładni zgodnej z art. 47 karty praw podstawowych wynika, że:
 - a) organ nadzorczy i sąd są zobowiązani do niezależnego zbadania istnienia naruszenia, a w konsekwencji mogą nawet dojść do rozbieżnych ustaleń, czy też
 - b) decyzji organu nadzorczego przysługuje pierwszeństwo w zakresie ustalenia popełnienia naruszenia ze względu na uprawnienia, o których mowa w art. 51 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 i uprawnienia wynikające z art. 58 ust. 2 lit. b) i d) tego rozporządzenia?
- 3) Czy niezależność organu nadzoru zapewnianą przez art. 51 ust. 1 i art. 52 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 należy rozumieć w ten sposób, że organ ten, rozpatrując i rozstrzygając skargę określoną w art. 77, jest niezwiązany tym, co sąd właściwy na podstawie art. 79 stwierdzi w prawomocnym wyroku tak, że może nawet podjąć odmienną decyzję odnośnie do tego samego domniemanego naruszenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Efeteio Athinon (Grecja)
w dniu 3 marca 2021 r. – VP, CX, RG, TR i in. / Elliniko Dimosio**

(Sprawa C-133/21)

(2021/C 206/18)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Efeteio Athinon (sąd apelacyjny w Atenach, Grecja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: VP, CX, RG, TR i in.

Strona przeciwna: Elliniko Dimosio

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy krajowe, takie jak [te] będące przedmiotem sporu, które wprowadzają odmienne traktowanie pod względem wynagrodzenia na niekorzyść pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 1 dyrektywy 99/70/WE⁽¹⁾ w stosunku do porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, w przypadku gdy jedynym kryterium zróżnicowania jest to, czy ich umowa została zakwalifikowana jako umowa na czas określony przez pracodawcę, czy też na mocy ustawy, są zgodne z klauzulą 4 dyrektywy 99/70/WE?

W szczególności, czy przepisy krajowe, które uzasadniają odmienne traktowanie pod względem wynagrodzenia pracowników z tego powodu, że wykonywali oni pracę na podstawie umów o pracę na czas określony, wiedząc, iż ich praca odpowiada stałym i trwałym potrzebom pracodawcy, są zgodne z klauzulą 4 dyrektywy 99/70/WE?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt (Szwecja)
w dniu 10 marca 2021 r. – Republika Włoska / Athena Investments A/S (wcześniej Greentech Energy
Systems A/S), NovEnergia II Energy & Environment (SCA) SICAR, NovEnergia II Italian Portfolio SA**

(Sprawa C-155/21)

(2021/C 206/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea Hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Republika Włoska

Druga strona postępowania: Athena Investments A/S (wcześniej Greentech Energy Systems A/S), NovEnergia II Energy & Environment (SCA) SICAR, NovEnergia II Italian Portfolio SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy TKE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że klauzula arbitrażowa zawarta w jego art. 26⁽²⁾, na mocy której umawiająca się strona wyraża zgodę na międzynarodowy arbitraż sporu między umawiającą się stroną a inwestorem innej umawiającej się strony, dotyczącego inwestycji tego ostatniego na terytorium tej pierwszej strony, znajduje zastosowanie również do sporu między, z jednej strony, państwem członkowskim Unii Europejskiej a inwestorem z innego państwa członkowskiego Unii z drugiej strony?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 19 i art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 267 i 344 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie klauzuli arbitrażowej zawartej w art. 26 TKE lub stosowaniu tej klauzuli w sytuacji gdy inwestor z państwa członkowskiego Unii może na podstawie art. 26 TKE w wypadku sporu dotyczącego inwestycji w innym państwie członkowskim Unii wszcząć postępowanie przeciwko temu ostatniemu państwu członkowskiemu przed sądem polubownym, którego właściwość i orzeczenie to państwo członkowskie jest zobowiązane zaakceptować?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy prawo Unii, w szczególności zasadę pierwszeństwa prawa Unii i wymóg jego skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowaniu przepisu prawa krajowego przewidującego przedawnienie, takiego jak § 34 akapit drugi SFL, jeżeli w rezultacie takiego stosowania strona postępowania mającego na celu uchylene orzeczenia arbitrażowego nie może podnieść zarzutu braku ważnego zapisu na sąd polubowny na tej podstawie, że klauzula arbitrażowa zawarta w art. 26 TKE lub oferta na podstawie tego artykułu są nieważne lub nie mają zastosowania, ponieważ są sprzeczne z prawem Unii?

(¹) Decyzja Rady i Komisji 98/181/WE, EWWS, Euratom z dnia 23 września 1997 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnoty Europejskie Traktatu w sprawie Karty energetycznej i Protokołu do Karty energetycznej, w sprawie efektywności energetycznej i związanych z nią aspektów środowiskowych (Dz.U. 1998 L 69, s. 1).

(²) Akt Końcowy Europejskiej Konferencji Karty Energetycznej – Załącznik 1: Traktat Karty Energetycznej – Załącznik 2: Decyzje dotyczące Traktatu Karty Energetycznej (Dz.U. L 380 z 31.12.1994, s. 24; polskie wyd. specjalne: rozdz. 12, t. 1, s. 178).